

Θεατρική παράσταση

ΜΟΛΙΕΡΟΥ

«Ο ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΑΣΘΕΝΗΣ»

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. ΚΡΗΤΗΣ

ΠΑΡΤΣΑΛΑΚΗΣ

ΠΕΝΥ
ΠΑΠΟΥΤΣΗ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Σκηνοθεσία: ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Μετάφραση, Διασκευή: ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
(βασισμένη στη μετάφραση του Ιωάννου Πολέμη)
Σκηνικά-Κοστούμια: ΝΙΚΟΣ ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ
Μουσική: ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ
Χορογραφίες: ΕΦΗ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

Παίζουν οι ηθοποιοί:

Γιώργος Παρτσαλάκης
Πένυ Παπουτή
Βασίλης Χαλακατεβάκης
Κατερίνα Παπουτσάκη
Φώτης Σπύρου
Γιάννης Κρανάς
Γιάννης Κοτσαρίνης
Θωμαΐς Ανδρούτσου
Κατερίνα Μανουσοπούλου
Δημήτρης Χαβρές
Δημήτρης Βογιατζής

"Ακόμη και αν υπάρχει μια σκληρή πραγματικότητα μέσα σ' αυτές τις σελίδες, ακόμη κι αν, όπως έχουν πει τόσες φορές, ο Μολιέρος σκεφτόταν τον εαυτό του δημιουργώντας το πρόσωπο του Αργκάν και μόνο το γεγονός ότι εμπαίζει και γελοιοποιεί τον Αργκάν, δείχνει τη διάθεσή του, τη βούλησή του να εξουδετερώσει, να ανακόψει, μ' ένα πελώριο ξέσπασμα γέλιου, αισθήματα και πάθη που οδηγούν με μεγάλα βήματα στο τραγικό".

Pierre Valde, le malade imaginaire, 1944.

Το τελευταίο έργο της σύντομης συγγραφικής πορείας του Μολιέρου είναι "Ο κατά Φαντασίαν Ασθενής". Ο Μολιέρος, πρωταγωνιστής και πάλι της κωμωδίας του, θα ολοκληρώσει τις τρεις παραστάσεις, αλλά στο τέλος της τέταρτης θα ζαλιστεί και θα κάνει αιμόπτυση. Ωστόσο, θα βρει το κουράγιο να τελειώσει αυτή την παράσταση. Λίγες ώρες αργότερα θα φύγει από τη ζωή. Μόνος. Ήταν νύχτα της 17ης Φεβρουαρίου του 1673. Το καρναβάλι τελείωνε τη στιγμή ακριβώς που το παιχνίδι της μεταμφίεσης έμενε ανολοκλήρωτο.

Μέσα σε πενήντα ένα χρόνια ζωής (1622-1673) ο Μολιέρος μοιάζει να τα έζησε όλα και κυρίως να τα είπε όλα. Όλα όσα αφορούν το Γαλλικό θέατρο της εποχής του. Ένα θέατρο που κυριολεκτικά το πήρε "από το χέρι" και το οδήγησε, σε λιγότερο από είκοσι χρόνια, στην κορυφή της πυραμίδας του Ευρωπαϊκού θεάτρου, προσφέροντας στις επερχόμενες γενιές έργα μοναδικά και αξεπέραστα.

"Να αρέσει στο κοινό το έργο". Να ποια ήταν η προϋπόθεση για τον Μολιέρο. Να αρέσει στο κοινό μιας εποχής που συνήθιζε να πηγαίνει θέατρο για να διασκεδάσει, αλλά συχνά και για να εκτονωθεί από τα καθημερινά προβλήματα.

Ο "κατά φαντασίαν ασθενής" είναι από τα αρτιότερα σε ύφος και δομή έργα του συγγραφέα.

Σε αυτό το έργο στόχος του Μολιέρου είναι η διακωμώδηση των γιατρών που ζουν σε βάρος των ασθενών τους -και όχι της ιατρικής- εκμεταλλευόμενοι την άγνοιά τους την αδυναμία τους αλλά και την επιθυμία τους για αποκατάσταση της υγείας τους. Βλέπετε, η ιατρική στον αιώνα αυτό δεν είναι ακόμα επιστήμη αλλά τέχνη..

Στον "Κατά φαντασίαν ασθενή" το παιχνίδι αλλαγής και ανταλλαγής προσώπων και προσωπειών είναι κυρίαρχο, όπως κυρίαρχος παραμένει ο έρωτας και η ζωή. Ο Μολιέρος έζησε. Μαζί του και το Θέατρο. Ονειρεύτηκε, θα έλεγε κανείς ερωτεύθηκε το θάνατο μέσα από το έργο του. Και αν σκόρπισε το γέλιο στην πλατεία, η κωμωδία ήταν για να γεννήσει δάκρυ, το δάκρυ γέλιο, το γέλιο πόνο, κι ο πόνος θάνατο...

Βασίλης Χαλακατεβιάκης

